

EEN BERENJACHT.

REEDS meermalen, zoo verhaalt de heer B., had ik met mijn vriend in het Noorden van Rusland over beren en berenjachten gesproken, en telkenmale was mij de lust bekropen om zulk een jacht eens mede te maken. Ongedacht bood zich hiervoor de gelegenheid aan. Daar ik voor zaken weder in Rusland moest zijn, restten mij enkele dagen en besloot die bij mijn vriend door te brengen. Na de eerste begroeting zeide mijn vriend: „'t Is alsof je lont geroken hebt, je komt als geroepen. Morgen zal van hieruit een drijfjacht gehouden worden, daar in den laatsten tijd enkele beren de streek hier onveilig maken.” Dat was een kolfje naar mijn hand, en ik verzocht dadelijk om van de partij te mogen zijn.

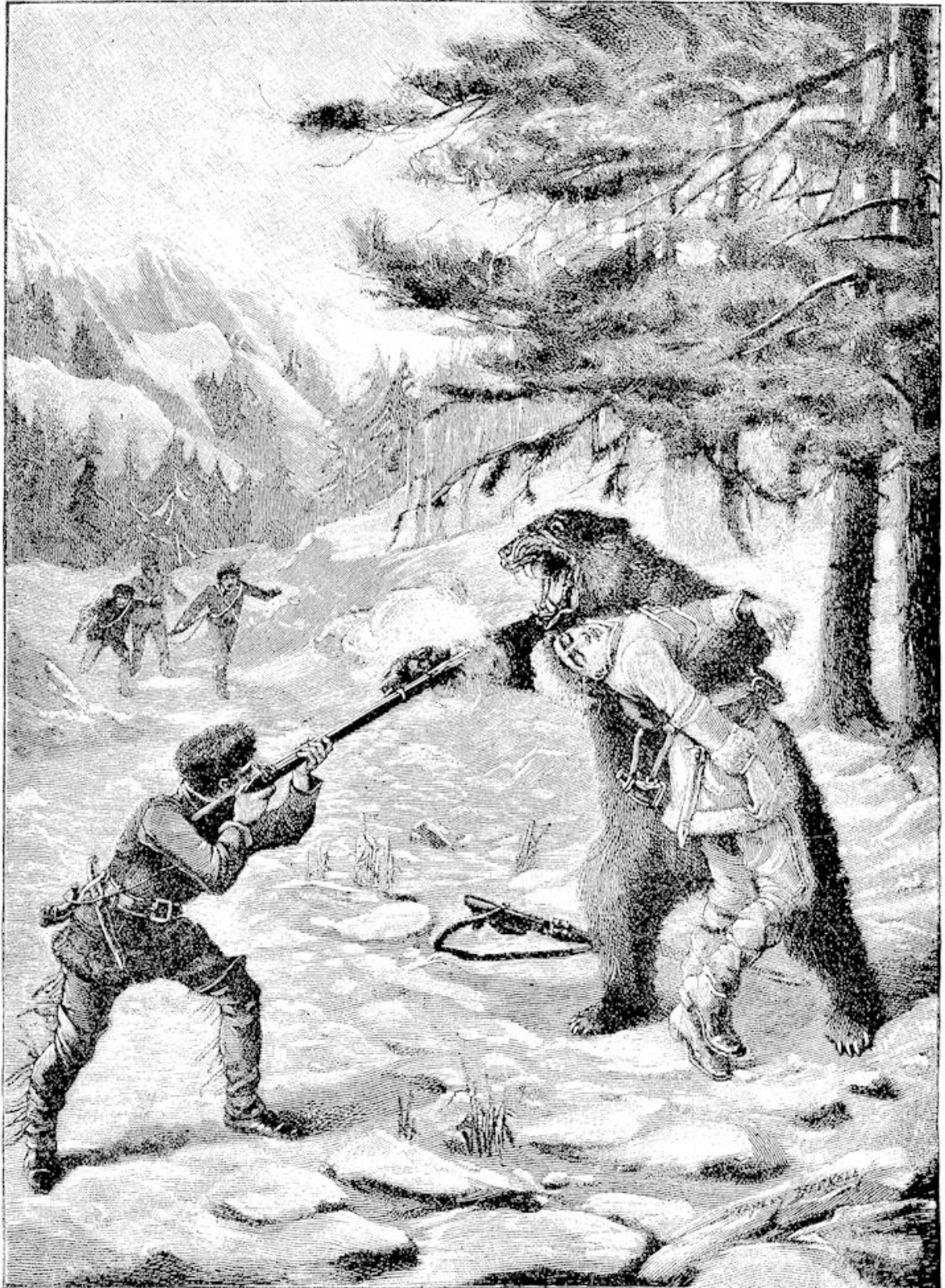
Nog dienzelfden avond stelde mijn gastheer mij voor aan enkele jagers, die den tocht mede zouden maken. Geen hunner had er op tegen, dat ik van de partij zou zijn, en met bereidwilligheid werd mij een dubbelloops jachtgeweer en jachtcostuum aangeboden. Onder gezelligen kout werd den avond gesleten en menig interessant jachtavontuur werd verhaald.

Ik had een onrustigen nacht, gedurig keek ik op mijn horloge daar wij vroegtijdig present moesten zijn terwijl onrustige droomen mij telkens deden ontwaken.

Met een zekeren trots trok ik 's morgens vroegtijdig het jachtcostuum aan en zag in den spiegel hoe goed mij de nauwsluitende, met bont afgezette jachtkleeding stond. Nauwkeurig onderzocht ik mijn geweer, vulde den kruithoorn en bekeek mijn hartsvanger, die aan mijn gordel hing.

Ter juister tijd waren mijn vriend en ik aan

het rendez-vous en na korte begroeting begaven wij ons naar het bosch. Hoewel het dooiweer was, was het gansche landschap met een dik sneeuwkleed bedekt. Aan het woud gekomen werd ons ieder een post aangewezen, terwijl eenige jagers en drijvers de bosschen zouden doorkruisen, om zoo mogelijk het wild gedierte op te jagen en naar ons toe te drijven. Reeds vele bosschen hadden wij doorzocht, doch zonder resultaat. De beren schenen op onze komst voorbereid te zijn, ten minste niet een enkel exemplaar kregen wij te zien, laat staan nog onder schot. Wel werden hier en daar, naar de drijvers ons verzekerden, sporen gezien, maar dit was ook het eenige. Mijn enthousiasme was na de vele vruchteloze pogingen reeds eenigermate bekoeld. Op den middag echter, toen weder een dicht en groot woud was afgezet en ik mij op een eenzame post bevond, stond ik in gepeins verdiept. Waarover ik dacht weet ik zelf niet meer, maar eensklaps hoorde ik een geritsel en in minder dan geen tijd ontwaarde ik de kleine, loerende oogen van een grooten grijzen beer. Beschouw mij niet als lafhartig, maar de indruk, die zulk eene verschijning maakt, is zoo overweldigend, dat zelfs de meest onversaagde „ontsteld” zou zijn bij zulk eene ontmoeting. Ik stond als verlamd. Doch spoedig was ik mijn verbijstering meester, ik drukte mij stevig tegen een boom, legde aan en trof het monster, dat zich oprichtte, in den schouder. Hiermede was het teeken tot den aanval gegeven; een angstkreet ontsnapte mijn borst. Tot nog toe had ik alleen maar op vreesachtige hazen en reeën geschoten, nu stond ik op eens tegenover een woedend monster. Mijn schot scheen geen belangrijke kwetsuren te hebben aangebracht, doch had den beer woedend gemaakt. Aanstonds vuurde ik weder doch ook dit schot stelde mijn vijand niet buiten gevecht. Ik wierp mijn geweer op den grond

EEN BERENJACHT.

en wilde mij redden door in een boom te klimmen, maar ik was te laat; de woedende beer greep mij in zijn sterke klauwen. Ik zag nog hoe mijn jachtvrienden op mijn angstkreten en schoten kwamen aanloopen. Verwoed drukte de beer mij tegen zijn borst, gereed mij met zijn andere klauw te verscheuren. Ik werd bewusteloos van schrik en door de omarming van dit woedende monster werden twee mijner ribben gebroken. Toen ik weder bij mij zelve kwam, lag ik bij mijn vriend te bed. Voor mijn legerstede stond mijn vriend en zijn gade, die mij vriendelijk toeknikte toen ik weder mijn oogen opsloeg. Spoedig verscheen ook de dokter,

die niet zonder bezorgdheid mij onderzocht. Ik had hevig koorts, en een brandende pijn in de borst. Door goede verzorging en nauwlettende, geneeskundige behandeling mocht ik gelukkig herstellen. Later vernam ik hoe hachelijk mijn positie was, en hoe juist op tijd mijn vriend door zijn zeker schot mij van een wissel dood redde. De jagers waren overeengekomen dat de huid van dezen beer mij geschonken zou worden. Het dier had een lengte van bijna twee meter en woog twee honderd kilogram. Zijn ruige vacht ligt thans nog onder mijn schrijftafel, doch dikwerf, wanneer ik die berenvacht bezie, denk ik met huivering aan mijn eerste en laatste berenjacht.

EEN WOLVENFAMILIE.

WAT den wolf tot een schrikgestalte van het woud maakt is zijn walgelijk uiterlijk, zijn dikke kop met spitsen snuit, zijne scheefliggende kwaadaardig glinsterende oogen, zijn opstaand hoofdhaar, zijn sluipende gang en zijne groote lafheid. Want alleen in geval van nood waagt hij een eerlijken strijd, liever sluipt hij op den buik kruipend naderbij en beloert met onuitputtelijk geduld zijn buit zoolang, tot hij dien aan de weerlooze zijde kan aanvallen en door een beet in den strot of den halsader kan vellen.

Een wolf leefde met zijne wolvin in de duistere eenzaamheid van een Russisch dennenwoud, waar nooit een menschelijke voet heendwaalde. Over dag hield hij zich schuil in de duisternis van een rotskloof, want eerst met de schemering begon voor hem de jachttijd. Voorzichtig stak hij eerst den kop onder de boomwortels uit, om te ruiken of alles veilig was. Behoedzaam trad hij dan uit de kloof, zag onderzoekend naar alle zijden heen, naar vriend en vijand en draafde,

wanneer hij niets verdachts bemerkte den weg op naar de weide, waar hij gewoon was op herten en reeën te loeren.

Reeds had hij een flink eind weegs afgelegd, daar staat hij plotseling stil, snuffelt, loert en luistert: »Wat was dat? Ik ben overtuigd, het was de jagersjongen! — Hij moet ergens achter een boom staan, want ik ruik buskruid. Daar zie ik iets zwarts. Kon ik maar wegkruipen, wat het zijn mag? — Het beweegt zich! Het is hier niet plus!» Zoo wikt en weegt de wolf, maar houdt het ten slotte voor het beste een anderen weg te kiezen, om het mogelijke gevaar te ontwijken. Langs een grooten omweg nadert hij nu de weide, terwijl hij het zoo weet aan te leggen, dat hij den wind tegen heeft.

Hier weidde in de eenzaamheid een jong hert, dat echter niet geheel zorgeloos scheen, want van tijd tot tijd hief het den kop op, om onderzoekend naar alle zijden heen te zien. Hoe gemoedelijk stemde de stilte van het woud, hoe zoet geurden de kruiden, hoe geheimzinnig lagen woud en weide in de schemering van den wegstervenden